

விபஸ்ஸனா செய்தி மடல்

தமிழ் மாத இதழ்

[விபஸ்ஸனா: ஸயாஜி ஊபாகின் வழிமரபில், திரு சத்திய நாராயண கோயங்கா அவர்களால் போதிக்கப்படும் தியான முறை]

மலர்: 3 ★ இதழ்: 10 ★ ஜப்பசி : 2024 ★ விலை: ₹ 2.50/- ★ ஆண்டு சந்தா: ₹ 30/-

வணக்கத்திற்குரிய பிக்கு லேடி ஸயாடோ

எனது தம்ம தாத்தாவும் மரியாதைக்குரிய ஆசிரியருமான லேடி ஸயாடோ அவர்களை நான் நினைவு கூரும் போதெல்லாம், என் இதயம் எல்லையற்ற நன்றியினால் பொங்கி வழிகிறது. அவர் பரியத்தி (புத்தரின் வார்த்தைகளின் தத்துவார்த்த ஆய்வு) மற்றும் படிபத்தி (விபஸ்ஸனா பயிற்சி) ஆகியவற்றில் முழு தேர்ச்சி பெற்றிருந்தார். அவர் இந்த பண்டைய நுட்பத்தை வணக்கத்திற்குரிய ஆசிரியர்களின் பாரம்பரியம் மூலம் பெற்று அதைத் தாராளமாக தனது வாழ்நாள் முழுவதும் பகிர்ந்தளித்தார்.

லேடி ஸயாடோ அவர்கள் ஒரு தொலைநோக்கு பார்வையுடையவராக திகழ்ந்தார். புத்த பகவான் 2500 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, தூய தம்மத்தின் விபஸ்ஸனா பயிற்சிமுறை மீண்டும் எழும்; அது இந்தியாவுக்குத் திரும்பி, அங்கிருந்து உலகம் முழுவதும் பரவும் என்று பல நூற்றாண்டுகளாக ஒரு நம்பிக்கை நிலவியது. இந்த முக்கியமான நிகழ்வு அடுத்த நூறு ஆண்டுகளுக்குள் நடக்கும் என்பதை அவர் உணர்ந்தார்.

இந்தக் கணிப்பு பிக்குகளால் மட்டும் நிறைவேறாது என்பதைப் புரிந்துகொண்டு, பல நூற்றாண்டுகளாக பிக்குகளுக்கு மட்டுமே இருந்த விபஸ்ஸனா பயிற்சியின் கதவுகளை இல்லறவாசிகளுக்கும் திறந்து வைத்தார்.

புத்தரின் காலத்தில், பிக்குகள் மற்றும் பிக்குணிகள், அதே போல் ஆண் மற்றும் பெண் இல்லறவாசிகள் ஞானம் பெற்ற தம்ம ஆசிரியர்களாக இருந்தனர். ஆனால் காலப்போக்கில், இந்த நுட்பம் பிக்குகளிடம் மட்டுமே இருந்தது. லேடி ஸயாடோ அவர்களின் கருணையால்தான் அத்தடை நீங்கி, இல்லறவாசிகளுக்கும் இப்பயிற்சிமுறை கிடைக்கும்படி செய்தார். அவர் ஸயா தேட்ஜி என்ற சாதாரண விவசாயியை ஆசிரியராக நியமித்தார். இதனால் அவர் பலருக்கு பயிற்சியை வழங்க முடிந்தது. அவர் அவ்வாறு செய்யவில்லை என்றால், நான் எப்படி இந்த நுட்பத்தைப் பெற்றிருப்பேன்? மற்ற பல இல்லறவாசிகள் எப்படி அதைப் பெற்றிருக்க முடியும்?

வணக்கத்திற்குரிய லேடி ஸயாடோ 1846-ஆம் ஆண்டு வடக்கு பர்மாவின் (மியான்மர்) ஷவேபோ மாவட்டத்தில் (தற்போது மோனிவா மாவட்டம்) திபெயின் நகரத்தில் உள்ள ஸயாங்-பியின் கிராமத்தில் பிறந்தார். அவரது சிறுவயது பெயர் மௌங் தை கௌங். (மௌங் என்பது சிறுவர்கள் மற்றும் இளைஞர்களுக்கான பர்மிய தலைப்பு. தை என்றால் “மேலே ஏறுதல்,” மற்றும் கௌங் என்றால் ஒரு “கூரை” அல்லது “சிகரம்” என்று பொருள்). இது பொருத்தமான பெயராக பிற்காலத்தில் நிரூபிக்கப்பட்டது.

புத்தரையும், தம்மத்தையும், சங்கத்தையும்

அடைக்கலம் தேடிச் சென்று, துன்பம், துன்பத்தின் தோற்றம், துன்பம் நீங்குதல், துன்பம் நீங்கும் எட்டு மடங்கு உன்னதப் பாதை ஆகிய நான்கு உன்னத உண்மைகளை சரியான ஞானத்துடன் பார்ப்பவர் யாராகினும், அவருக்கு இதுவே பாதுகாப்பான புகலிடமாகும், இதுவே இறுதி அடைக்கலமாகும். எல்லா துன்பங்களிலிருந்தும் விடுதலை தரும் புகலிடம் இதுவே.

இளம் மௌங் தை கௌங் உண்மையில் தனது அனைத்து முயற்சிகளிலும் உச்சிக்கு ஏறினார். அவரது கிராமத்தில், அவர் பாரம்பரிய துறவிகளின் பள்ளியில் பயின்றார்; அங்கு பிக்குகள் (துறவிகள்) குழந்தைகளுக்கு பர்மிய மொழியில் படிக்கவும் எழுதவும் கற்றுக் கொடுத்தனர். அதே போல், மங்கள சுத்தங், மெத்த சுத்தங், ஜாதகக் கதைகள் மற்றும் பல பாலி நூல்களை ஒதுவது எப்படி என்பதையும் கற்றுக் கொடுத்தனர். எங்கும் நிறைந்திருக்கும் இந்த மடாலயப் பள்ளிகளின் காரணமாக, மியான்மர் பாரம்பரியமாக மிக உயர்ந்த கல்வியறிவு விகிதத்தைக் கொண்டுள்ளது.

எட்டு வயதில், அவர் தனது முதல் ஆசிரியரான ஊ நந்ததஜ ஸயாடோவிடம் படிக்கத் தொடங்கினார். மேலும் அவர் தனது பதினைந்தாவது வயதில் அதே துறவியிடம் சாமனேராவாக (புதிய, ஆரம்ப துறவியாக) நியமிக்கப்பட்டார். அவர் ஞானதஜ (அறிவின் பதாகை) என்ற துறவு பெயரைப் பெற்றார்.

அவரது வாழ்க்கையின் பிற்பகுதியில் அவர் அபிதம்மத்த-சங்கஹா என்னும் நூலைப் பற்றிய வர்ணனையான பரமத்த தீபனி (பூரண உண்மையின் கையேடு) என்ற சற்றே சர்ச்சைக்குரிய கையேட்டை எழுதினார். அவரது திருத்தங்கள் இறுதியில் பிக்குகளால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு, அவரது பணி நிலையான குறிப்பு ஆனது.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் (நவீன விளக்குகளுக்கு முன்பு) அவர் ஒரு ஆரம்ப துறவியாக (ஸாமனேர)

இருந்த நாட்களில், அவர் வழக்கமாக பகலில் நூல்களைப் படிப்பார்; இரவில், பிக்குகள் மற்றும் பிற சமணர்களுடன் சேர்ந்து தமது நினைவிலிருந்து பாராயணம் செய்வார். இவ்வாறு பணிபுரிந்த அவர் அபிதம்ம நூல்களில் தேர்ச்சி பெற்றார்.

அவருக்கு பதினெட்டு வயதாக இருந்தபோது, ஸாமனேர ஞானதஜ சிறிது காலத்திற்கு துறவை விட்டுவிட்டு ஒரு சாதாரண மனிதராகத் திரும்பினார். தமது கல்வி வெறும் திபிடகத்திற்கு உள்ளாகவே இருந்தது என் கருதி, அவர் தனது கல்வியில் அதிருப்தி அடைந்தார். சுமார் ஆறு மாதங்களுக்குப் பிறகு, அவரது முதல் ஆசிரியரும் மற்றொரு செல்வாக்கு மிக்க ஆசிரியருமான மியிந்ஹதின் ஸயாடோ அவரை அழைத்து, துறவு வாழ்க்கைக்குத் திரும்பும்படி அவரை வற்புறுத்த முயன்றார், ஆனால் அவர் மறுத்து விட்டார். மியிந்ஹதின் ஸயாடோ குறைந்தபட்சம் தனது கல்வியைத் தொடர வேண்டும் என்று பரிந்துரைத்தார். இளம் மௌங் தை கௌங் மிகவும் பிரகாசமானவர்; அவர் கற்றுக்கொள்ள ஆர்வமாக இருந்தார். எனவே, அவர் இந்த ஆலோசனையை உடனடியாக ஒப்புக்கொண்டார்.

“வேதங்களை (இந்து மதத்தின் பண்டைய புனித எழுத்துக்கள்) கற்க நீங்கள் ஆர்வமாக உள்ளீர்களா?” என்று மியிந்தின் ஸயாடோ கேட்டார். “ஆம், ஐயா,” மௌங் தே காங் பதிலளித்தார். “சரி, அப்படியானால், நீங்கள் ஒரு தொடக்கத் துறவியாக (ஸாமனேர) ஆக வேண்டும்; இல்லையெனில், யேயு கிராமத்தைச் சேர்ந்த ஸயாடோ ஊ கந்தமா, உங்களை தமது மாணவராக எடுத்துக் கொள்ளமாட்டார், ”என்று ஸயாடோ பதிலளித்தார்.

“நான் ஒரு ஸாமனேரா ஆவேன்,” என்று அவர் ஒப்புக்கொண்டார்.

இந்தவழியில், அவர் மீண்டும் ஒரு துறவியின் ஆடைகளை விட்டு வெளியேறாமல், ஒரு ஆரம்ப துறவு வாழ்க்கைக்குத் திரும்பினார். பின்னர், அவர் தனது சீடர்களில் ஒருவரிடம்,

“முதலில் நான் வேதங்களின் அறிவைக் கொண்டு மக்களுக்கு ஜோசியம் சொல்லி சம்பாதிக்க வேண்டும் என்று எண்ணினேன். ஆனால் நான் மீண்டும் ஒரு துறவி ஆனதில் மிகவும் அதிர்ஷ்டசாலியாக கருதுகிறேன். என் ஆசிரியர்கள் மிகவும் புத்திசாலி மிக்கவர்கள்; அவர்களின் அளவற்ற அன்பு மற்றும் கருணையால், அவர்கள் என்னைக் காப்பாற்றினார்கள்.” என்று கூறினார்.

அறிவில் சிறந்து விளங்கிய தொடக்கத் துறவியான ஞானதஜர், கந்தமா ஸயாடோவின் பராமரிப்பில், எட்டு மாதங்களில் வேதங்களில் தேர்ச்சி பெற்று, திபிடகத்தின் படிப்பையும் தொடர்ந்தார். இருபது வயதில், ஏப்ரல் 20, 1866 அன்று, அவர் தனது பழைய ஆசிரியரான ஊ நந்ததஜ ஸயாடோ அவர்களின் கீழ் பிக்குவாக உயர் நியமனம் பெற்றார்.

1867 ஆம் ஆண்டில், பருவமழை பின்வாங்குவதற்கு சற்று முன்பு, பிக்கு ஞானதஜர், மாண்டலேயில் தனது படிப்பைத் தொடர்வதற்காக, தனது போதகர் மற்றும் அவர் வளர்ந்த மோஞுவா மாவட்டத்தை விட்டு வெளியேறினார்.

ஐந்தாவது திபிடக மாநாட்டில் பங்கு

அந்த நேரத்தில் மியான்மரின் அரசு தலைநகராக மாண்டலே இருந்தது. மிண்டோமின் (1853-1878 ஆட்சி செய்தவர்) ஆட்சியின் போது, நாட்டின் மிக முக்கியமான கல்விமையமாக இருந்தது. அவர்பலமுன்னணி மூத்த துறவிகளின் கீழ் அங்கு பயின்றார்; மேலும், மற்ற இல்லற அறிஞர்களிடமும் கற்றார். அவர் பெரும்பாலும்ச் மஹா ஜோதிகாராம மடத்தில் தங்கியிருந்து, வணக்கத்திற்குரிய ஸாங் கியுங் ஸயாடோ அவர்களிடம் பயின்றார். இவர் விசுத்திமக்க (தூய்மையாக்கத்தின் பாதை) என்னும் நூலை பர்மிய மொழியில் மொழிபெயர்த்து மியான்மரில் பெரும் புகழ்பெற்று திகழ்ந்தார்.

மாண்டலேயில் பிக்கு ஞானதஜ இருந்த காலத்தில், அரசர் மிண்டோமின் ஐந்தாவது சபைக்கு நிதியுதவி செய்தார். தொலைதூரத்திலிருந்து பிக்குகளை

அழைத்து, திபிடகத்தை ஒதவும், தூய்மைப்படுத்தவும் அழைத்தார். இது 1871-இல் மாண்டலேயில் நடைபெற்றது. மேலும், அங்கீகரிக்கப்பட்ட நூல்கள் 729 பளிங்கு அடுக்குகளாக செதுக்கப்பட்டுள்ளன. அவை இன்று (ஒவ்வொரு பலகையும் ஒரு சிறிய பகோடாவின் கீழ் வைக்கப்பட்டுள்ளன) மாண்டலே மலையின் அடிவாரத்தில் உள்ள பெரிய தங்ககுதோடோ பகோடாவைச் சுற்றி உள்ளன. இந்த சபையில், பிக்கு ஞானதஜ அபிதம்ம நூல்களைத் திருத்துவதற்கும் மொழிபெயர்ப்பதற்கும் உதவினார்.

மாண்டலேயில் கல்வி கற்கும் காலத்தில் வணக்கத்திற்குரிய ஸாங் கியுங் ஸயாடோ இரண்டாயிரம் மாணவர்களுக்கு இருபது கேள்விகள் கொண்ட தேர்வை வழங்கினார். அனைத்து கேள்விகளுக்கும் திருப்திகரமாக பதிலளித்தவர் பிக்கு ஞானதஜ அவர்கள் ஒருவரே. இந்த பதில்கள் பின்னர் 1880-இல் பாரமீ தீபனி (நற்குணங்களின் கையேடு) என்ற தலைப்பில் வெளியிடப்பட்டன. இதுவே லேடி ஸயாடோ அவர்கள் பாலி மற்றும் பர்மிய மொழிகளில் வெளியிட்ட பல புத்தகங்களில் முதன்மையானதாகும்.

எட்டு வருடங்கள் பிக்குவாக இருந்து, அனைத்து பரீட்சைகளிலும் தேர்ச்சியடைந்த வணக்கத்திற்குரிய ஞானதஜ அவர்கள், ஸாங் கியுங் மடாலயத்தில் (மஹா ஜோதிகாராம மடாலயம் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது) அவர் ஆரம்ப பாலி ஆசிரியராகத் தகுதி பெற்றார்.

1882 ஆம் ஆண்டு மோஞுவாவிற்கு செல்லும் வரை, இன்னும் எட்டு ஆண்டுகள் அவர் அங்கேயே இருந்தார், கற்பித்தல் மற்றும் தனது சொந்த கல்வி முயற்சிகளைத் தொடர்ந்தார். அவருக்கு இப்போது முப்பத்தாறு வயது. அந்த நேரத்தில் மோஞுவா சிந்தவின் ஆற்றின் கிழக்குக் கரையில் ஒரு சிறிய மாவட்ட மையமாக இருந்தது, இது தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பகுதிகளை விட முழு திபிடகத்தையும் உள்ளடக்கிய ஒரு இடமாக புகழ்பெற்றது.

அவர் மோஞுவாவில் பிக்குகள் மற்றும்

ஆரம்ப துறவிகளுக்கு பாலி கற்பித்துக் கொண்டிருந்தபோது, அவரது ஆசிரியப் பணிகளுக்காக பகலில் ஊருக்கு வருவது அவரது வழக்கம். மாலையில் அவர் சிந்தவின் ஆற்றின் மேற்குக் கரையைக் கடந்து, லக்-பான்-தவுங் மலையின் ஓரத்தில் உள்ள ஒரு சிறிய விஹாராவில் (மடத்தில்) தியானத்தில் இரவுகளைக் கழிப்பார். எங்களிடம் உறுதியான தகவல்கள் இல்லை என்றாலும், அவர் பாரம்பரிய பர்மிய பாணியில் விபஸ்ஸனா பயிற்சியை அதாவது ஆனாபான(மூச்சைக் கவனித்தல்) மற்றும் விபஸ்ஸனா(உணர்ச்சிகளை கவனித்தல்) பயிற்சியை தொடங்கிய காலகட்டமாக இருக்கலாம்.

ஆங்கிலேயர்கள் 1885-ஆம் ஆண்டில் மேல் மியான்மரைக் கைப்பற்றி, கடைசி மன்னரான திபாவை (1878-1885 வரை ஆட்சி செய்தவர்) நாடுகடத்தினர். அடுத்த ஆண்டு, 1886, மோனிவாவின் வடக்கே உள்ள லேடி காட்டில் வணக்கத்திற்குரிய ஞானதஜ பின்வாங்கினார். சிறிது காலத்திற்கு பிறகு, பல பிக்குகள் அவரிடம் வரத் தொடங்கினர். அவர்கள் தங்குவதற்கு ஒரு மடாலயம் கட்டப்பட்டு, லேடி தவ்யா எனவும் பெயரிடப்பட்டது. இந்த மடாலயத்திலிருந்து அவர் மிகவும் பிரபலமான லேடி ஸயாடோ என்னும் பெயரைப் பெற்றார். மோனிவா ஒரு பெரிய நகரமாக வளர்ந்ததற்கு முக்கிய காரணங்களில் ஒன்று, இன்று போலவே, லேடி ஸயாடோவின் மடாலயத்திற்கு ஏராளமான மக்கள் அங்கு ஈர்க்கப்பட்டதே என்று கூறப்படுகிறது. அவர் இங்கு பல ஆர்வமுள்ள மாணவர்களுக்கு கற்பித்தபோது, அவர் தனது சொந்த தியானத்திற்காக ஆற்றின் குறுக்கே உள்ள தனது சிறிய குடிசைக்கு செல்லும் பழக்கத்தைத் தக்க வைத்துக் கொண்டார்.

அவர் பத்து ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக லேடி தயா மடாலயத்தில் இருந்தபோது, அவரது முக்கிய படைப்புகள் வெளியிடப்பட்டன. முதலாவது, 1897 இல் வெளியிடப்பட்ட, பரமத்தீபனி (பூரண உண்மையின் கையேடு)

ஆகும். இந்தக் காலகட்டத்தின் அவரது இரண்டாவது புத்தகம் நிருத்தி தீபனி, பாலி இலக்கணம் பற்றிய புத்தகமாகும். இந்த புத்தகங்கள் காரணமாக, அவர் மியான்மரில் மிகவும் கற்றறிந்த பிக்குகளில் ஒருவராக நற்பெயரைப் பெற்றார்.

சிறந்த படைப்பாற்றல்

லேடி ஸயாடோ லேடி தயா துறவில்லத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தாலும், அவர் சில சமயங்களில் மியான்மர் முழுவதும் பயணம் செய்தார்; தியானம் மற்றும் போதனை படிப்புகள் இரண்டையும் கற்பித்தார். தம்மத்தின் கோட்பாடு மற்றும் அவரது வாழ்க்கையில் தம்மத்தின் பயிற்சி (பரியத்தி மற்றும் படிபத்தி) ஆகிய இரண்டிலும் சிறந்து விளங்கக்கூடிய ஒரு பிக்குவாக அவர் திகழ்ந்தார். மியான்மர் நாட்டின் முழுவதுமான இந்தப் பயணங்களின் போதுதான் அவரது வெளியிடப்பட்ட பல படைப்புகள் எழுதப்பட்டன. உதாரணமாக, மாண்டலேயிலிருந்து ப்ரோம் வரை படகில் பயணம் செய்யும் போது அவர் இரண்டு நாட்களில் படிச்ச-ஸமுப்பாத தீபனியை எழுதினார். அவரிடம் குறிப்பு புத்தகங்கள் எதுவும் இல்லை, ஆனால் அவருக்கு திபிடகம் பற்றிய முழுமையான அறிவு இருந்ததால் அவருக்கு எதுவும் தேவைப்படவில்லை. புத்த-தம்மத்தின் கையேடு என்னும் புத்தகத்தில், எழுபத்தாறு கையேடுகள் (தீபனிகள்), வர்ணனைகள், கட்டுரைகள் மற்றும் பல, அவரது படைப்புகள் என பட்டியலிடப்பட்டுள்ளன, ஆனால் இது அவரது படைப்புகளின் முழுமையான பட்டியல் அல்ல.

பின்னர், அவர் பர்மிய மொழியில் தம்மத்தைப் பற்றி பல புத்தகங்களையும் எழுதினார். எளிய விவசாயிக்கும் புரியும் வகையில் எழுத விரும்புவதாகக் கூறினார். அவரது காலத்திற்கு முன்பு, தம்மப் பாடங்களைப் பாமர மக்கள் அணுகும் வகையில் எழுதுவது வழக்கம் அல்ல. வாய்வழியாகக் கற்பிக்கும் போது கூட, பிக்குகள் பொதுவாக பாலியில்

நீண்ட பத்திகளை ஒதுவார்கள், பின்னர் அந்த பத்தியை தாய் மொழியில் மொழிபெயர்ப்பார்கள். இது சாதாரண நபர் புரிந்துகொள்வதற்கு மிகவும் கடினமாக இருந்தது. லேடி ஸயாடோவின் நடைமுறைப் புரிதலின் வலிமையும், அதன் விளைவான கருணையும் (மெத்தா) சமுதாயத்தின் அனைத்து மட்டங்களிலும் தர்மத்தைப் பரப்புவதற்கான அவரது விருப்பத்தில் நிரம்பி வழிந்திருக்க வேண்டும். அவரது பரமத்த-சங்கேப, அபிதம்மத்த-சங்கஹாவை மொழிபெயர்க்கும் 2,000 பர்மிய வசனங்களைக் கொண்ட புத்தகம், இளைஞர்களுக்காக எழுதப்பட்டது. அது இன்றும் கூட மிகவும் பிரபலமாக உள்ளது. இவரைப் பின்பற்றுபவர்கள் இந்தப் புத்தகத்தைப் பயன்படுத்தி அபிதம்மத்தைக் கற்க ஊக்குவிக்கும் பல சங்கங்களைத் தொடங்கினர்.

மியான்மரைச் சுற்றிய அவரது பயணங்களில், லேடி ஸயாடோ அவர்கள் மாட்டு இறைச்சி பயன்படுத்துவதை தவிர்க்க மக்களுக்கு அறிவுறுத்தினார். அவர் கோ-மாம்ஸ-மாதிகா என்ற புத்தகத்தை எழுதினார். இது உணவுக்காக பசுக்களை கொல்ல வேண்டாம் என்று மக்களை அறிவுறுத்தியது.

இந்த காலகட்டத்தில் தான், நூற்றாண்டிற்குப் பிறகு, வணக்கத்திற்குரிய லேடி ஸயாடோவை முதன்முதலில் ஊ போ தே சந்தித்தார். அவர் அவரிடம் விபஸ்ஸனா கற்றுக் கொண்டார்; பின்னர் மியான்மரில் மிகவும் பிரபலமான இல்லற தியான ஆசிரியர்களில் ஒருவராகவும், ஸயாஜி ஊ பாகின் அவர்களின் ஆசிரியராகவும் திகழ்ந்தார்.

1911 வாக்கில், மியான்மரை ஆண்ட பிரிட்டிஷ் அரசாங்கமும் அவருக்கு அக்கமஹா-பண்டிதா (முன்னணி சிறந்த அறிஞர்) என்ற பட்டத்தை வழங்கும் அளவிற்கு ஒரு அறிஞர் மற்றும் தியான ஆசிரியர் என்ற அவரது நற்பெயர் வளர்ந்தது. ரங்குன் பல்கலைக்கழகத்தின் இலக்கிய முனைவர்

பட்டமும் அவருக்கு வழங்கப்பட்டது. 1913-1917 ஆண்டுகளில், அவர் இலண்டனில் உள்ள பாலி உரைச் சங்கத்தின் திருமதி ரைஸ்-டேவிட்ஸுடன் கடிதப் பரிமாற்றம் செய்தார். மேலும் அபிதம்மம் பற்றிய அவரது பல விவாதங்களின் மொழிபெயர்ப்புகள் “பாலி உரைச் சங்கத்தின் இதழில்” வெளியிடப்பட்டன.

பல ஆண்டுகளாக அவரது வாசிப்பு, படிப்பு மற்றும் எழுதும் பணியானது பெரும்பாலும் மோசமான வெளிச்சத்துடன் இருந்ததால், அவரது வாழ்க்கையின் கடைசி ஆண்டுகளில், வணக்கத்திற்குரிய லேடி ஸயாடோவின் கண்பார்வை தோல்வியுற்றது. எழுபத்து மூன்று வயதில், அவர் பார்வை முற்றிலுமாக இழந்தது. தனது வாழ்நாளின் எஞ்சிய ஆண்டுகளை தியானம் மற்றும் தியானம் கற்பிப்பதில் பிரத்தியேகமாக அர்ப்பணித்தார். அவர் 1923-இல் தனது எழுபத்தேழாவது வயதில் மாண்டலே மற்றும் ரங்குனுக்கு (இப்போது யாங்குன்) இடையே, மியான்மர் முழுவதும் அவரது பயணங்கள் மற்றும் போதனைகளின் விளைவாக அவரது பெயரில் நிறுவப்பட்ட பல துறவில்லங்களில் ஒன்றான பியின்மனாவில் அவர் இறந்தார்.

வணக்கத்திற்குரிய லேடி ஸயாடோ அக்காலத்தின் மிகச் சிறந்த துறவியாக திகழ்ந்தார். சமீப ஆண்டுகளில் தர்மத்தின் பாதையில் தொடர்பு கொண்ட அனைவரும், விபஸ்ஸனாவின் பாரம்பரிய நடைமுறையை மீண்டும் உயிர்ப்பித்து, அதை துறவிகளுக்கும் இல்லறவாசிகளுக்கும் அதிக அளவில் கிடைக்கச் செய்வதில் கருவியாக இருந்த அறிஞராகவும், புனிதராகவும் திகழ்ந்த இவருக்கு நன்றி செலுத்தக் கடமைப்பட்டுள்ளனர். அவரது போதனையின் இந்த மிக முக்கியமான அம்சத்துடன் கூடுதலாக, அவரது சுருக்கமான, தெளிவான மற்றும் விரிவான அறிவார்ந்த பணி, தர்மத்தின் அனுபவ அம்சத்தை தெளிவுபடுத்த உதவியது.

கல்யாணமித்ரன் ச.நா. கோயங்கா
விபஸ்ஸனா ஆராய்ச்சி மையம்